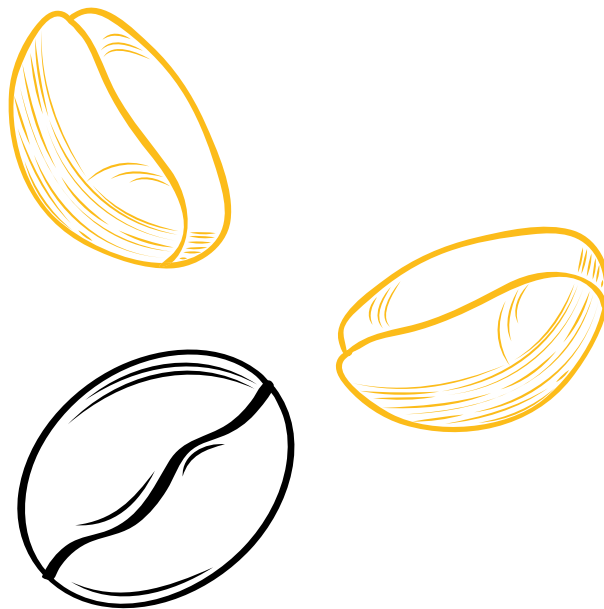

Dva plus jedna

13 POVÍDEK

OD ÚČASTNÍKŮ POVÍDKOVÉHO
NENÁVODU

Martina Heš
sperkarka-textu.cz

Milé čtenářky a milí čtenáři,

děkuju a vážím si toho, že jste si otevřeli sborník dvaplusjedničkových povídek, které vznikly během hešího *Povídkového nenávodu*.

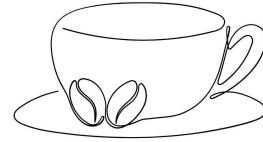
A stejně jako cílem *Povídkového nenávodu* není napsat dokonalou povídku (cílem je pustit se do psaní a dílo dokončit; víc než na dokonalost věřím na radost z tvůrčího procesu, flow a důvěru v naše hravé já), cílem čtenářovým nemusí být přečíst si všech třináct textů. Užijte si je po svém. Vyberte si jeden, dva nebo dva plus jeden, které chcete právě teď ochutnat.

Pokud pak mně nebo ostatním autorům pošlete zpětnou vazbu, třeba jen srdíčko, poděkování, krátký vzkaz; budeme nejšťastnější.

Ať se vám povídky líbí a najdete si v nich pro sebe přesně to, co potřebujete.

Martina Heš, šperkařka textů

PS: Láká vás taky napsat povídku a objevit se v příštím e-sborníku *Povídkového nenávodu*? Dejte mi vědět na hes@sperkarka-textu.cz nebo se stavte na šálek [Spisovatelského cappuccina](#). Těším se!

- 4 Natálie Vrzáková: **Sestry**
- 6 Katka Volková: **Dvě (spřízněné) duše plus jeden**
- 8 Jami Fraňková: **Dárek**
- 10 Jiří Klaban: **Malý kousek dřeva**
- 12 Hana Moualla: **Dva plus jeden život pro spravedlnost**
- 15 Anna Ďarmati: **Laura**
- 17 Kamila Šimková: **Duhová kavárna**
- 20 Martina Heš: **Poslední žena a poslední pes**
- 22 Helena Jakubčíková: **Hviezdy, hory a Lenka**
- 24 Míša Kotlanová: **Neočekávaný domov**
- 26 Eva Rybaková: **Vždy můžeš chcieť viac**
- 29 Jana Holanová: **Tichý den**
- 32 Anežka Náhlíková: **Zlomené ucho**

Už se nebojím být taková, jaká jsem.

Natálie Vrzáková

Sestry

Jsme tři.

Já jsem ta třetí.

Nejmladší. Nejmenší. Obě mé sestry jsou starší, větší a vědí všechno líp. Aspoň jsem si to dřív myslela. Nevím, jestli si to myslím i teď. Každá z nás má zkrátka své zkušenosti. Život.

Jsem taková, jaká jsem se narodila. Možná víc, možná míň. Měla jsem se jmenovat jinak. Alexandra. Proč jsi mě, mami, hned v porodnici přejmenovala? Stanislava. Po tátovi. Třetí holka – a kluk už nebude. Nikdy jsi mi to pro mě uspokojivě nevysvětlila. Je zbytečné se tím teď zabývat a trápit, já vím. Viník neexistuje. Jednoduše si teď beru své jméno zpět. Vlastně... ještě ne. Ještě chvíli se chci zachumlat do tvé něhy, Natálko! Před pár lety jsem se totiž přejmenovala. Natálie. Mé znovuzrození. Hodně si toho teď vezmu nazpátek. Svou přirozenost například. Svě sny! Tvořivost. Jemnost a zranitelnost. Nespoutanost. Odhalenost až na kost. Sílu. Svůj hlas a neochvějný vnitřní klid. Hranice, sladké slovo NE ostatním a ještě sladší ANO sobě. Dovoluji si to. Už se nebojím být taková, jaká jsem.

Sestřičky! Byly jste spolu s rodiči ohromné a zdály jste se tak vědoucí a zkušené! Věřila jsem vám víc než sobě. Vzhlížela jsem k vám. Stala jsem se pro sebe neviditelnou. Neviděnou. „Vždy jsme tě milovaly!“ Já vím. Kdepak. Vy za to přeci vůbec nemůžete. Žila jsem životy vás všech místo toho svého.

Nějak se to celé zašmodrchalo. Rozplétám nyní zacuchané klubíčko domněnek a jeho vlákno vede ke dnům plným jasu.

Vy sestry jste mé majáky. Vždycky jste byly. Tyčíte se každá na svém břehu, hlídáte lodě, které vplouvají i vyplouvají ven. Jste mé bezpečí. Já jsem volnost moře. Nevejdu se celá do ochrany vašeho přístavu. Jste pro mě příliš velká jistota mých návratů. Pluji po větru i proti vlnám. Trpělivě mi svítíte na cestu.

Kdyby to bylo od začátku jinak a já měla své původní jméno, nebyla bych tak citlivá a ctíla svůj vnitřní i ten slyšitelný hlas, byla bych teď celá. Nebylo by mě půl. Hledám střípky své ztracené poloviny a skládám je zpátky na své místo. Nacházím je i ve vás, mé milé sestry. Ve vašich dlaních, ve vašich řasách a jemných pousmáních. Může být láska rozdrobena?

Nevědomost a mé náhlé procitnutí. Sundala jsem si masky. Mohla jsem tak spatřit pravdu. Pod povrchem všech smíchů a pláčů, chaosu dění a omylů, domněnek, naschválů a objetí, vyřčeného a odpuštěného jsem ji našla. Holou, nádhernou a čistou, jakou jen umí být. Takovou, co se vidí očima srdce. Zahlédla jsem nás tři jasněji než v záři luny.

Jsme sestry.

Jsme víra, naděje a láska.

Každá tak jiná! Vyrůstáme z jednoho kořene a každá máme svůj kmen a korunu. Každá kralujeme ve svém světě. Hlína předků nám dává hojnost, výživu i to, co můžeme v naší míze proměnit na zlato, na poklad, na kámen mudrců. Spojené mezi sebou tajnými nitkami. Voníme si navzájem. Nad našimi hlavami se klene hvězdná obloha. Potemnělá, zahalená mraky, ale i jasná a zářící sluncem. Proud samotného života. Sladkobolný. Každá z těch korun mu nese své plody.

Tři šálky na stole, staletý servis po babičce na vyšívaném ubrusu. Sváteční zlaté kytičky na podšálkách. Bergamot hřeje až na dně našich sesterských duší. Ty důvěrně známé pihy ve tvářích a lesk bílých silných zubů v hlasitém smíchu z našich největších legrací na světě. Zastřižené nehty, gesta a tvarovaná obočí. Posunky, oči v sloup, oči plné slz. Skáčeme si zase do řeči. Nadechni se, a než řeknu své, mluví se o dvou plus jedné další věci. Tak jako dřív. Uvnitř to hřeje. Otevírám srdce. To v něm teď spolu popijíme čaj a vykládáme si karty.

Víra, naděje a láska.

Dnes vím, že ani jedna nejsme mladší nebo starší, menší nebo větší. Ani jedna není víc nebo méně zkušená než ostatní dvě. Stojíme vedle sebe. Bohaté prožitým časem. Královny lesa. Slyším nekonečný zpěv větru v našich korunách. Co kdybych byla sama? Stála tu bez vás... Snadno lze zlomit jednu větvičku. Zkuste zlomit tři naráz. Jedna bez druhé a bez té třetí by rostla neúplně. Je to pouto, které dává křídla.

Ingrid, Kateřina, Alexandra.

Ruku v ruce.

Tmavé dlouhé vlasy a oči plné hvězd.

Tři ženy. Tři orlice, které vylétly z jednoho hnízda. Kroužíme nad krajinou splněných přání. Naše pírká občas spadnou na zem. To abychom si vzpomněly, že náš domov je nebe samo.

Natali miluje procházky přírodou v doprovodu pejska. Ráda se toulá za svitu hvězd i svou vnitřní krajinou. Prožitky z těchto cest maluje pomocí slov v básních a poetických textech nebo olejovými křídami a tuší na papír. Právě dokončila knihu *Mábel a vlci*, kterou se chystá vydat. Má vizi láskyplného světa jedna báseň, kterou svojí tvorbou touží naplnit. Můžete ji sledovat na jejím [facebooku](#), instagramu [_natalie1basen](#) nebo webu [1báseň](#).

„Dědo, proč ti říkají všechny děti nonno?“

Katka Volková

Dvě (spřízněné) duše plus jeden

Zelené okenice se doširoka otevřely a vpustily do pokoje svěží ranní vzduch. To brzké ticho, než se den rozběhne ke svým povinnostem, bylo pro Pabla posvátné. Jen tehdy byla ulice, do které jeho okno vedlo, klidná. Přivítal jitro pohledem na modrou oblohu dotýkající se na horizontu mořských vln.

Každé ráno se Pablo uvelebil v náruči okenního rámu a nechal teplé sluneční paprsky probouzet tělo.

„Dobré ráno,“ pronesl Pablo k oknu a ke všemu živému.

Dobré ráno, Pablo, odpovědělo okno a vědělo, že i když ho Pablo neslyší, cítí to.

Na začátku dne si Pablo představoval, co asi dělají rybáři na mořském horizontu, kteří se vracejí z lovu. Snil o tom, koho potká a jaký bude jeho den. Třeba zrovna dnes najde tu pravou. Tu, která jeho slunečné dny na jihu Itálie provoní láskou a vůní doma pečeného chleba.

Představy ho pokaždé zavedly do dětství. Zelené okenice i skleněné tabulky vyplňující okenní plochu už tolikrát slyšely ten příběh. Neomrzel se.

Malého Pabla probouzela každé ráno maminka. Voněla po čerstvém chlebu a říkala: „Vstávej, ospalče. Dobroty čekají na ty, co brzy vstávají.“ Něžně ho pohladila po rozčuchaných vláskách a jemně políbila jeho rozespalou tvář. Tak láskyplně, jak to umí jen maminky. Dávala mu tolik lásky, že si málokdy posteskl, že nikdy nepoznal svého tatínka. Koneckonců měl dědečka, který mu právě v tomhle okně vypravoval historky o rybářích a jejich ranních výpravách.

Posadil ho na široký okenní rám, který byl jako dělaný na dětský zadeček. Pablo si opřel záda do bezpečí dědečkovy hrudi a nechal nožky pohodlně viset z okna. Oba se podívali na horizont a zasnili se.

Dědečkovy historky vzaly Pabla na dobrodružné výpravy, romantické plavby i příhody plné překvapení a smíchu. Miloval ten čas i dědečkův klidný, hluboký hlas jako stvořený k vyprávění historek. Okno také milovalo tyhle chvíle. Tiše poslouchalo a užívalo si přítomnost souznících bytostí.

Pablovy botičky ťukající o rám okna časem přilákaly pozornost majitele restaurace, kterou provozoval v prvním patře domu se zeleným oknem.

„Ciao bambino, ciao nonno!“ zahlaholil Pietro, který dědečkovi neřekl jinak než dědeček – *nonno*. Vlastně všichni mu říkali *nonno* a Pabla to občas štvalo.

„Dědo, proč ti říkají všechny děti *nonno*? Vždyť jsi jen můj dědeček, ostatní mají svoje dědečky a tatínky. Já mám jen tebe.“ Při těch slovech se dětské čelíčko nakrabatilo a vytvořilo mezi obočím malou vrásku rozhořčení.

Na to se nonno vždy usmál a řekl: „Víš, žiju tady celý život a všechny děti v sousedství jsou jako moje vlastní. Zním jejich rodiče, když byli tak staří jako ty. S jejich prarodiči jsem chodíval na zábavu, popíjel víno na břehu nebo natahoval síť na moři. Ale jen ty, Pablo, jen ty jsi můj caro – miláček – a nikdo jiný.“ Malý Pablo se díval do jeho očí, tak vroucných a hlubokých, že na všecku žárlivost rázem zapomněl.

Z jejich rozjímání je většinou vyrušil hluk ulice nebo Pietrovo pozvání na kávu a kakao. Pablo seskočil z okna do světnice a rozběhl se za dědečkem, který rozvážným krokem mířil ke dveřím od bytu. Okno osamělo, ale ne na dlouho. Za chvíli uvidělo malého Pabla, jak spěchá ke svému stolu před restaurací. Pozorovalo, jak Pablo usrkává studené kakao a nonno povídá s Pietrem. Pak uvidělo maminku, jak líbá Pabla a slibuje, že přijde dnes z práce brzy. Pablo ji objímá malýma ručičkami a mává, dokud její vysoká a štíhlá postava nezmizí za roh.

Ulice se již hemžila životem a okno mělo spoustu práce, aby celé dění usledovalo. Zelené okenice zářily štěstím a v bytě byl úplný klid.

To bylo ale už moc dávno. Okno se zelenými okenicemi a výhledem na střechy domků u moře vítalo Pabla stejnou podívanou už víc než třicet let. Teď tu stál sám, každé ráno oknem zval slunce do svého bytu a doufal, že potká spřízněnou duši. Chyběla mu maminka a chyběl mu nonno, moc mu chyběl.

Pohládl rám, který si už ledacos pamatoval, a vzal do ruky konvičku s vodou. Rostlinky uvítaly první kapky s radostí a vděčně své barevné květy rozevřely doširoka, jako by Pablovi říkaly: „Děkujeme a užij si naši krásu.“ Usmál se na ně a odešel do kuchyně. Za chvíli se oknem linula vůně čerstvé kávy. Krajíc kupovaného chleba s máslem sice nebyl jako od maminky, ale i tak křupal. Po snídani šel Pablo otevřít svůj podnik. Okno nechal doširoka otevřené a zelené okenice vesele zářily na bílé zdi. Cesta mu trvala přesně dvě podlaží a jedny těžké, venkovní dveře, které ho pokaždé zdravily skřípěním starých pantů. Vešel na dvorek a třemi dlouhými kroky stál u zadních dveří restaurace.

Restauraci Pablo převzal po Pietrovi, který s nonnem už pár let prožíval nekonečnou párty na nebesích. Aspoň tak si to Pablo představoval, protože si nedokázal Pietra představit jinak než v halasném rozhovoru u stolu obklopeném přáteli a plným dobrého jídla.

A co bylo dál? ☺ Pokračování povídky najdete [tady](#).

Kateřina Volková je [copywriterka](#), autorka a od malička nadšená sběratelka informací, příběhů i zkušeností. Provází životem dceru Elišku a své nejbližší neustále drží ve střehu. Nikdy totiž nevědí, kdy si zase vymyslí nějaké dobrodružství nebo zajímavý projekt. Baví ji kombinovat ezoteriku a byznys a pozorovat, co nového vzniká. Nejraději tvoří příběhy, které mají více rovin a je jen a jen na čtenáři, co si z textu vybere. Inspiraci hledá životem a baterky dobíjí v přírodě, mezi stohy knih nebo meditací. Miluje ceremoniální kakao i dobrou společnost. Je upovídaný introvert, což nejlépe poznáte u sklenky dobrého vína.

To není možné, já cítím Františka Vlka!

Jami Fraňková

Dárek

Sedíme na břehu řeky, já a moje paní – Lenka. Opíráme se o sebe a já cítím teplo jejího těla. Vodní hladina se v líném slunci leskne. „Koukej, Rafi, rybička!“ vytrhne mě Lenka z příjemného snění. Škubnu sebou! Ach, jak rád bych se za ní vrhnul! „Nech rybičku,“ reaguje Lenka a poplácá mě. Nato si zhluboka vzdychne. Když má paní vzdychne znovu, nevydržím a rýpnu do ní čumákem. Místo očí mám otazníky. „Klid, Rafi,“ chlácholí mě Lenka, „to bude dobrý!“ Vzápětí se zvedá, směje se a velí: „Jdeme!“

Míříme přes pole k lesu. Noříme se do tajemného království stromů. Slunce rozehrává na měkké půdě stínohru, kterou větřík oživuje. Ticho. I my jsme tiší, jak se sluší na naši malou smečku. Vtom vyletí z křoví jakýsi opeřenec. Instinkt předků velí: „Za ním!“ Opovrzhlivě si však odfrknu. Jsem vychovaný hafan! Zvedám hrdě čumák, štěknu a koukám na Lenku. „Vidím, Rafi,“ reaguje střelhbitě a loví z opasku křupavou dobrotu. Schlamstnu ji ve vteřině. Jak já rád dárky! Lenka se zastavuje a velí: „Rafe, sedni!“ Neochotně poslechnu. To místo ve mně vzbuzuje neznámý, a ne zrovna příjemný pocit. Kňučím a sleduju, co se bude dít. Má paní pokládá na zem starý batoh a vytahuje nějaké věci. Zvědavě je očichávám. Nic k jídlu! Ještě pro jistotu poslední rýpnutí čumákem dovnitř batohu.

Ovane mě pach někoho, koho jsem zbožňoval a koho jsem ztratil. Je to jako rána palicí! Smutek zavalí mou psí duši. Začnu výt, stejně jako mí předci. Musí to ze mě ven! Lenka mě neokřikuje, cítí to stejně. Pláče a vzlyká. Vykřikuje s hlavou obrácenou k nebi: „Proč?! Pane bože!“ Buší pěsti do kmene stromu, u jehož paty se cosi ve svitu slunce leskne. Sluneční paprsek dopadá na kovový křížek s fotkou muže a nápisem *František Vlk, 2000–2025*. Závan svěžího vánku odnáší náš smutek. Čas se zastavil. Vzpomínky. Ticho. Šumění stromů. Další závan větru nás vzpomene a vrací do přítomnosti.

Lenka položila pod křížek vázičku s fialkami a zašeptala: „Tak, Františku, hezky jsem ti to tady spravila. Myslíme s Rafem na tebe! Jsi v našich srdcích. Navěky!“ Tehdy jsme si všichni spolu hrávali. Moc jsme si rozuměli. Den, kdy František zmizel, byl jako rána nožem do srdce! Předtím jsme byli spokojená smečka – my dva kluci plus naše Lenka. Teď už jsme jen já a ona. Zprvu jsem nechápal, kam zmizel. Každý den jsem ho v podvečer vyhlížel. To se vracíval z lesa. Tužil jsem v hloubi své psí duše, že tak to v přírodě chodí. Někdo odejde, jiný přijde. Zákon života a smrti. Cítil jsem smutek, ale instinkt mých předků napovídal, že František s námi zůstává. Ve vůni lesa, ve stromech, které kácel a kterých se dotýkal.

Čas ubíhal a my dva dál chodívali za Františkem. Jednou nás čekalo překvapení – o křížek opřený dopis obalený sáčkem a zatížený kamenem. Na něm stálo *Pro Lenku Vlkovou*. Co bylo v dopise, mi Lenka nikdy neřekla, ale od té chvíle se

u nás začaly dít věci! Místo Františka k nám začala chodit Fanyňka Vlková, teta Fany. Rychle pochopila, že si mě může získat dárky, a tak mi pokaždé něco donesla. Já pak podřimoval spokojeně Lence u nohou, ony dvě seděly, čmáraly cosi do nějakých lejster, telefonovaly a Lenka vysedávala u počítače. Něco hledala.

Začaly k nám přibývat nové věci. Všechny jsem prozkoumal, očichal a... ztratil o ně zájem. Nedalo se to žrát, nehýbalo se to, a ani jsem si s nimi nesměl hrát! Holky uklízely, dokonce vymalovaly malý pokojík vedle Lenčiny ložnice. Nakoupil se i nový nábytek! Nechápal jsem!

Léto se překulilo do podzimu. Cesty za Františkem se staly každodenním rituálem. Zrovna včera ale bylo něco jinak. Svět zbělel. I křížek zmizel pod bílou studenou nadílkou. Když už v lucerničce plápolala svíčka, slyšel jsem, jak Lenka povídá: „Tak to vidíš, Františku, nakonec to vypadá, že na Vánoce tobě i Rafíkovi dám velký dárek.“ *Dárek?!* štěkl jsem! Lenka hned pochopila a podotkla: „Ale Rafi, musíš počkat, až bude Štědrý den.“ Cestou domů mi vyprávěla o Vánocích, o stromečku a o dárcích. Nakonec jsem pochopil, že dárek bude, ale musím počkat. Pak jednoho dne celý svět za okny jakoby zamrzl a má paní mi šeptla do ucha: „Rafi, dnes je Štědrý den.“ Radostí jsem začal štěkat. **KONEČNĚ!** Já a František dostaneme ten **DÁREK!**

Podřimoval jsem v pelíšku v předsíni. *Crrrrr! Brrrr!* Příšerně jsem se vylekal! Lenka se přičítala z obýváku a spěchala otevřít. Tlačím se ven za ní. „Rafi, zůstaň!“ brzdila mou divokost. Dveře se pomaličku otevírají. Mám pocit, jako by mě opouštěla síla. V další vteřině mě vyděsí nezvyklý pach. Zním ho a zároveň neznám! To není možné, já cítím Františka Vlka! A pak ještě někoho! Jsem zmatený. Vrhám se ke dveřím! „Rafi, opatrně,“ stopne mě Lenka.

Poulím oči, dýchám jako lokomotiva. Tlamu dokořán, kapou z ní sliny na něco malého, co stojí přede mnou. Ani se nepohnu. Cítím na krku neznámé objetí a ovane mě pach mláděte spojený s dávným pachem Františka Vlka. Olíznu po tváři stvořeníčko, které něco žvatlá. Lenka ho svléká z bundičky, na jejímž rukávu svítí nápis *Dětský domov*. „Náš velký vánoční dárek. František Vlk druhý!“ šeptla Lenka. I když jsem nechápal, co to znamená, můj pradávny instinkt mi dal okamžitě vědět, že je vše v pořádku. Ten malý k nám patří stejně jako předtím jeho otec František Vlk. Teď je naše smečka – dva kluci a jedna holka – zase pohromadě! **Viůůůůů!**

Jarmila Jami Fraňková psala v dětství krátké povídky, básně a pohádky. V dalším toku života psaní neustále odkládala, občas napsala báseň, pohádku nebo povídku. Vše končilo v šuplíku. Zvrat nastal až po prodělání vážné nemoci, kdy ožila její touha zase psát – a tehdy si ji nějakým zázrakem přitáhla Martina Heš. Díky ní má svou první povídkovou e-sbírku s názvem [Já a ti druzí](#).

„Každá by mohla vyprávět svůj vlastní příběh.“

Jiří Klaban

Malý kousek dřeva

Dívám se z okna na příjezdovou cestu. Sněží a stopy po pneumatikách mamincina auta zmizely. Přimáčknu obličej na sklo. Zamlží se. Otočím se do pokoje. Jsem tu sám. Mlžička na skle ještě nezmizela. Kreslím do ní smajlíka.

Maminka snad musí mít radar, protože sotva je hotový, klepe mi na rameno. „Co jsem ti o tomhle říkala?“

„Že ho příště budu čistit sám,“ přiznávám a nevinně se na ni usměju.

Maminka mě podrbe ve vlasech. Potom se zadívá do rohu na stromeček a na prázdnou policičku vedle něj. Váhavě si povzdychne. Rty se jí zachvějí a oči hbitě otře hřbetem ruky. „Víš co? Počkej tu na mě.“ Nechá mě v obýváku a za chvíli ji slyším šramotit v té tajemné skříni na chodbě, kam před Vánoci nikdy nesmím. Vrací se s velkou lepenkovou krabicí.

„Mami, to je přece tátovo.“

Tiše přikývne. „Já vím, ale on by si to přál. Loni jste ho přece stavěli spolu, pamatuješ?“

„Ano.“

„A pomůžeš mi?“ Otevře krabici a vytáhne těžkou desku polepenou umělou trávou.

„Mami, proč tu vlastně udělali trávu? V zimě je přece venku sníh.“

Usměje se. „Oni tam v zimě nemají sníh. Je tam mnohem tepleji než tady.“

„Takže tam bych se nemusel učit lyžovat?“

„Musel, ale nejdřív bych tě zabalila do takovéhle krabice a poslala někam, kde sníh mají. Třeba na Aljašku.“ Položí desku na policičku vedle stromku, zatímco já přemýšlím, kam bych v té krabici během cesty chodil na záchod. „Nejdřív mi podej jesličky, prosím.“

Vytáhnu z krabice krásný domeček z kůry se slaměnou střechou a maminka ho postaví dozadu.

„Teď stromky...“

Zavrtím hlavou. „Táta vždycky začínal andělem. Dával ho nad chlívěk.“

„To je pravda,“ připustí a vezme mi z ruky nabízeného anděla. Ve chvíli už se na pružném, sotva viditelném drátku pohupuje nad střechou jesliček.

„Budeš mi vyprávět?“

Zarazí se, pak rychle sáhne do krabice pro jednoho ze tří králů a postaví ho vedle stáje.

„Táta mi vždycky vyprávěl.“

Sevře v ruce další figurku. Málem ji rozmačká. Po chvíli rozevře dlaň a podívá se na ni. Je to pasáček s docela malinkou, roztomilou ovečkou. „Táta to uměl líp.“

„Prosím.“ Zatahám ji za šaty a udělám psí oči.

Chvíli převaluje pasáčka mezi prsty, pak se na mě podívá vlhkýma očima. Přikývne. „Dobře. Snad to taky budu umět.“

„Určitě jo!“

Zamává mi pasáčkem přímo před nosem. „Tehdy v noci pásli svoje stáda oveček nedaleko Betléma. To je malinké městečko moc daleko odtud. Proto tam taky není sních.“ Cvrnkne do anděla na drátku, který se povážlivě rozhoupá. „A těm pastýřům se ukázal právě takovýhle anděl. A řekl jim, že se narodilo jedno hrozně moc důležité miminko, aby se na něho hned šli podívat, a...“

„...a cestou aby zabušili na každé dveře a všem to vyzvonili.“

Maminka se naoko zamračí. „Vyprávím já, nebo ty?“

„Ty.“

Přikývne a umístí pastýře s ovečkou na kraj podložky. Z krabice vytáhne figurky dvou dalších králů a postaví je k jejich kamarádovi, který už na ně před jesličkami čekal. „Tihle tři paňácové jsou taky moc zajímaví. Jsou to tři králové, kteří se přišli narozenému Ježíškovi poklonit a přinesli mu dárky.“

V krabici zbývalo ještě několik dalších postaviček. Hudebníci s nástroji, zajíc, kravička, chlapík s velkým pytlím na zádech... „Každá by mohla vyprávět svůj vlastní příběh. Všechny je vyřezal tvůj dědeček, a než umřel, dal je tvému tatínkovi jako poklad... A teď jsou tvoje.“

I když se jí třesou ruce, neomylně postaví zbylé figurky na svá místa. Jako posledního drží v ruce malinkého Ježíška. Přejíždí prsty po drobné dřevěné tvářičce. „Když ho vyřezával, tak prý málem přišel o palec.“ Položí Ježíška do jesliček.

„Tatínek mi říkal, že se narodil, abysme mohli být navždycky spolu.“

Chvíli tiše pozoruje ten kousíček dřeva. „Tatínek tomu věřil.“

Stoupnu si na židli vedle ní, takže máme hlavy stejně vysoko. Tři figurky v chlívku maličko stíní slaměná stříška. „Já tomu taky věřím, protože jinak bych tatínka už nikdy neviděl.“

Maminka se odvrátí a marně se snaží přemáhat pláč. Sebere prázdnou krabici a beze slova zmizí v předsíni.

Dívám se na dveře, které za sebou přibouchla. Víím, že nechce brečet přede mnou. Posadím se do křesla, pozoruju stromeček a siluetu Betléma, který maminka právě dokončila.

Hodiny na věži kostela odbily šestou. To býval signál pro tátu! Seskočím z křesla a otevřu skříňku pod televizí. Jsou tu! Vezmu vyšívání a rozložím je po stole. Potom si přisunu křeslo k prosklené vitríně se slavnostním nádobím. Modlím se za dvě věci: Ať mě maminka nenačapá a ať nic nerozbije.

Po deseti minutách vejde zpátky do obýváku. Její výraz svědčí o tom, že se sotva ovládá. Oči jí zabloudí ke stolu uprostřed místnosti. Je prostřeno pro tři.

„Táta na Štědrý večer vždycky prostíral ještě pro jednoho.“

Maminka padne na kolena, zavře oči a roztáhne ruce...

Jirka je autorem dvoudílné dobrodružné fantasy [Tajemství zjev\(e\)né srdci](#), na které pracoval téměř 17 let. Nikdy nechtěl být spisovatelem a sám se za něho nepovažuje. Nejraději si s příběhem hraje a nechává se překvapovat, kam ho zavede. Je křesťanem a jeho díla dýchají nejen vírou či magií, ale především láskou a nadějí. S loňskou [Půlnoční \(ne\)návodovou povídkou](#) vystoupil v rámci programu Vánočních bohoslužeb Apoštolské církve v Liberci.

„Proč mi dáváš meč, který může zranit i tebe?“

Hana Moualla

Dva plus jeden život pro spravedlnost

Ležel na chladné zemi u hrobu své sestry a pod souhvězdím Lva přemítal o tom, co mu věštyně před chvílí řekla. Chtěl si připomenout všechna její slova do posledního. Něco zásadního jako by chybělo. Rozmrzele pokrčil nos a protřel si unavené oči. Třeba mu hvězdy napoví, proč se při věštbě objevily dvě runy dokončení a jedna pro odvalu. Když je o minulém úplňku při sběru dřeva v lese napadl medvěd, jeho sestra Raís zemřela, ačkoliv vyvinul veškerou snahu a vrhl se před šelmu sám. Sestru ochránit nedokázal. On, Dain Chronvar, bojovník z rodu střežícího hranici světa, který se nebál ani sedmi čarodějek nicoty. Proč jej medvěd neusmrtil také? Jak má teď bez své sestry žít? Vždyť součástí věštby bylo, že on i Raís naplní svůj osud spolu.

„Zatraceně, Raís, odpusť mi!“ zakřičel do prázdnoty. Pak si všiml několika postav na palouku. Dohadovaly se a postrkovaly – až jim dlouhé šaty a vlasy vlály. Proč ten mumraj? Na hádku kvůli bylinám jako minule to nevypadalo. Ano, byly to ony. Tak krásné jako mizerné, dcery Pána Osudu. Říkalo se o nich, že na počátku věků si nevážily toho, kolik výsad měly. Vyvolávaly spory a soupeřily o moc. Jejich

otec se tak rozhněval, že je proklel k nicotné existenci. Byly odsouzeny k tomu, aby testovaly duše lidí, dokud se nenajde jedna, která nepodlehne, nepřerušší cyklus hříchu. Jenže lidé dělali celá staletí stejné chyby jako čarodějky. Marniví a marní.

Jedna z čarodějek si ho mezi stromy všimla. Začal neslyšně couvat z lesního porostu, když vtom ucítil na rameni chladnou ruku. Pyšně nad ním stála a tvrdě hleděla do jeho zelených očí. Přemýšlel, zda je prchlivá stejně jako její sestra, které při každé hádce sršely jiskry z rudých vlasů. „Docela roztomilá!“ vydechl Dain pro sebe. Bílé roucho měla sepnuté zlatou sponou se lví hlavou, krásné vlasy vyčesané vysoko – skoro až vytvářely dojem laskavosti. Když však Dain uslyšel její kovový hlas, změnil názor.

„Vstaň!“ poručila mu.

Neochotně se zvedl. Beze slova mu do ruky strčila rukojeť meče. Neucukl a s obdivem rukojeť potěžkal.

„To je vše? Kde je zbytek?“ utrousil překvapeně.

„Meč Skófnir si žádá po svém držiteli, aby byl prost hříchu. Jinak zůstane jeho mocné ostří neviditelné. Trochu tě otestujeme, bojovníku. Jestli jsi takový, jak o tobě lidé říkají. Jestli tě ostří přijme...“

Skófnir se začal otřásat. Na rukojeti se objevilo šest stop dlouhé ostří. Dain meč pevně svíral, nic podobného nikdy neviděl. Čarodějka se škodolibě usmála. Byl prvním člověkem, který rukojeť od jejich pádu do nicoty udržel. Nemyslel na nic, jen na svoji sestru a sílu věštby.

„Tak vida, přece jsem tě našla! Jsem prostě lepší než moje sestry. Abychom ale otce přesvědčily, budeš muset ukázat víc než jen zažhnout meč a udržet jej,“ řekla.

„Proč mi dáváš meč, který může zranit i tebe?“ změřil si protivnici pochybovačně. „Vždyť mám Midrhov zachránit právě před vámi?!“

„To se uvidí, jestli se ti to povede! Meč ti sice pomůže v boji s mými sestrami, ale jen když budeš prost všech sedmi hříchů. To se za celou historii země Midrhov nikomu nepodařilo,“ zasmála se zle.

Její obraz se rozplynul a on se odebral zpátky domů i mečem. Doma ho zakryl v koutě pláštěm a usnul. Ráno jej probudila jeho hospodyně. Nadávala, když upustila kotlík, ve kterém chtěla uvařit kaši. Dain se posadil a zasmál. Nebyla jen hospodyní, ale také jeho chůvou z dětství. Měli s Raís štěstí, že se o ně postarala poté, co se loď jejich rodičů při rybaření ztratila v husté mlze.

„Není ti nic?“ ujišťoval se Dain, že se nezranila.

„Neboj, už jsem to zvedla, ale ty bys tady neměl vospávat, bojovníku!“ rýpla si do něj.

O své noční výpravě jí nic neřekl. Uznal ale, že má pravdu. On, který byl vybrán k obraně Midrhovu před upadnutím z okraje kontinentu do nicoty, tady nemůže ležet jako plástev medu.

Z dálky zazněl šepot jedné z čarodějek: „Nezabráníš tomu! Okolní moře pohltí nejen Midrhov, ale celý svět! Proklínám tě.“

„To se nestane! Zachráním svoji zemi! Ať to stojí cokoliv!“ odpověděl hlasu pevně. Byl si jist, že to byla Ira, ta byla ze sester nejpopudlivější. Uměla strhnout k agresi nejednoho bojovníka. Vztek byl její specialita...

Pak se mu zatočila hlava a celých jeho sto devadesát centimetrů se sesunulo k zemi. Hospodyně se k němu rozeběhla. Její dobrotivé oči byly to poslední, co viděl. Když se probral, celé tělo jej bolelo. Byl na jakési pastvině, opodál cinkaly zvonečky koz a ovcí.

„Vojbore, vstávej!“ slyšel čísi hlas. Pomalu se rozhlédl. Jak divně mu tepalo ve spáncích!

Oči na něj upřela hezká dívka. V ruce tiskl zlatý dukát. Ale nemohl si vzpomenout, kde k němu přišel.

„Zase jsi omdlel. Musíme hnát domů a Bohut říkal, že mu mám nahlásit, kdyby to na tebe zase přišlo,“ řekla účastně.

„Kdo je sakra Bohut?“ zašeptal.

Dívka jen mávla rukou, chytila jej za paži a vedla domů. Poddal se. Vše jej brnělo a mysl měl zastřenou. Jako by ho tělo neposlouchalo.

„Strýčku, měl další záchvat,“ hlásila dívka hned v bráně.

„Jak dlouho byl mimo tentokrát?“ zeptal se muž.

„Asi půl hodiny. Nevím to přesně, rozběhla jsem se za jehňátkem a našla ho tam ležet zkrouceného,“ řekla dívka smutně.

„Běžte radši do stavení, furt jsou s váma nějaké štráchy!“ odplivl si strýc necitlivě.

Podívali se na sebe a vydali se do stavení, zaskočení příkrostí nevrlého muže. Uvnitř bylo krásně teplo. Nějaká žena právě přikládala do kamen. Když si jich všimla, usmála se na ně.

Dívka ji oslovila: „Maminko, zase mu nebylo dobře.“

„Vím, chlapče, je těžké žít vedle Bohuta,“ řekla smutně dívčina matka. Pohladila jej po ruce a nabídla jim večeři.

„Děti, najezte se. Zítra vás chce Bohut poslat něco vyřídit na tvrz.“

A co bylo dál? ☺ Pokračování povídky najdete [tady](#).

Hana Moualla píše s chutí – třeba [pohádky](#) a [blog na Zaspí.cz](#), články pro Holubický zpravodaj i blog [Habitat Bohemicus](#) o vícejazyčnosti. Baví ji si hrát se slovy a objevovat různá témata. Chce se teď více věnovat objevování vlastní tvorby a rozvoji dalšího blogu o knihách. Odpočívá u čtení a [malování](#).

Vedela by som pobozkať ženu?

Anna Ďarmati

Laura

„Som taká krava,“ zložila hlavu do dlaní moja najlepšia kamarátka, pokrvná sestra z detských čias. Do pohára whisky kvapla slza. Ešte stále dosť šokovaná z toho, čo som si práve vypočula, nevedela som, ako byť súcitiacou oporou, čo odo mňa zrejme čakala.

Laura bola pre mňa prototypom ideálneho života – zamilovala sa do spolužiaka na strednej škole, výška v rôznych mestách im vzťah nepokazila, vzali sa, úspešne sa zamestnali v odbore, ktorý študovali, mali dve krásne deti, dom pri jazere, mačku, psa...

A teraz tu sedí a vysvetľuje mi, že okrem svojho manžela nikoho iného intímne nespoznala a že jej zrazu došlo, ako jej to chýba. Že si dohodla rande s jasným cieľom a návšteva u mňa je jej krycí manéver. Ale na poslednú chvíľu cúvla a teraz ani nevie, prečo plače – od ľútosti alebo od úľavy.

Odpila si poriadny glg a rozkašľala sa. „Musím ťa naučiť piť,“ štuchla som do nej, aby som odľahčila atmosféru. Chytila mi ruku a pritisla si ju na čelo. „Agi, fakt som to veľmi chcela. Tešila som sa na to vyše mesiaca. Som taká...“ To slovo sa jej nechcelo vydrať spoza pier. „...taká nadržaná,“ zašepkala nakoniec.

S Laurou sme boli od škôlky ako sestry. Nerozlučné. Na prespávačkách sme si, túliac sa jedna k druhej v posteli, do noci zverovali tajomstvá – najprv o tom, ktorý chlapec sa nám páči, neskôr o prvej puse, prvom milovaní... Bola krehká, naivne dôverčivá, rozkošne nerozumela vtipom, vždy zodpovedná, s veľkým srdcom. V takejto polohe som ju nepoznala.

„Čo mám robiť?“ obrátila ku mne svoje veľké bledomodré oči, ktoré boli teraz červené od plaču a pôsobili detsky odovzdane.

„Lauruš, panebože, jasné, že si sa nemohla vyspať s niekým, koho vôbec nepoznáš!“

„No ved' ale s tým, koho poznám, už vôbec nie,“ zamrňala akoby urazene a potiahla nosom.

Nevedela som, čo povedať, tak som nám obom aspoň doliala. V hlave som mala ako vygumované. To posledné, čo sme obe potrebovali, bolo moralizovanie nad tým, že sa rozhodla podvieť svojho manžela. Koniec koncov, v otázke sexu som tiež nebola žiadne neviniatko, aj keď teraz už dlhší čas plávam v pokojných vodách. S Rišom sme spolu už päť rokov a v posteli nám to klope. Hoci ma rád občas podpichne, že na to naše obrovské letisko by sa pokojne zmestila ešte jedna žena. Vždy som si hovorila, že muži fantazírujúci o trojke si dosť veria...

Zrazu ma obliala horúčava a bolo mi viac ako jasné, že whisky je v tom nevinne. Pozrela som sa na Lauru – vyzerala, že je myšlienkami ďaleko, ale už neplakala. Mokrú líca sa jej leskli vo svetle lampy, pery mala trochu opuchnuté. Vedela by som pobožkať ženu?

„Možno mám nápad.“ Vlastný hlas mi znel cudzo, akoby prehovorila nejaká doteraz umlčovaná časť mňa. Pozrela na mňa a bolo vidno, že sa len s námahou vracia zo svojich myšlienkových túlačiek. Kým som jej vysvetľovala tú – v mojich očiach najbizarnejšiu možnú – ideu, v tvári sa jej vystriedalo všetko: šok, nedôvera, pochybnosti, nádej a nakoniec nadšenie. Také to bláznivé nadšenie, nad ktorým sa nesmie veľmi premýšľať, aby sa nerozplynulo.

„Tak teda... áno!“ vykrikla rozpustilo a rozosmiala sa. To znie trochu ako na svadbe, pomyslela som si úplne nevhodne a zasmiala sa tiež. A ešte stále sa smejúc som zavolala Rišovi, ktorý bol práve na chalupe sto kilometrov od nás. V telefóne ostalo na dlhý čas ticho. Pozerali sme s Laurou na seba, obe v napätí, každá pre niečo iné. Netušila som, akú odpoveď si želim počuť.

„Štartujem auto, o hodinu som pri vás.“ A zložil. Znelo to provokatívne a sexi. Túto nekompromisnú rozhodnosť som mala na mojom Rišovi fakt rada. Na mojom Rišovi... Bude ešte môj, keď...?

„Čo budeme tú hodinu robiť?“ ozvala sa Laura spoza pohárika. Brúsené sklo jej odrážalo na tvár malé svetielka, takže vyzerala takmer mysticky. V ústach mi vyschlo: „To je otázka, či výzva?“

Ešte nikdy som nič podobné nezažila. Dotýkať sa iného človeka a zároveň mať pocit, že sa dotýkam seba. Takto nejako to mohli zažívať Adam a Eva v rajskej záhrade – všetko tam pre nich bolo nové, neznáme, šťavnaté..., a zároveň boli každým krokom viac doma. Laura mala privreté oči a nechala ma prstami blúdiť po svojom tele, tichučko, slastne vzdychajúc. No ťažko povedať, ktorá z nás bola viac vzrušená. Mala opálené telo a ja som si uvedomila, že sa zjavne opaľuje hore bez. Pohľad predbehol myšlienku a skĺzol nižšie... A holí sa dohľadka, dokončila som svoje objavy.

Prstami som sa zľahka dotkla jej bradavky. Zareagovala okamžite. Laura sa prehla v chrbte a jej telo šepkalo: „Ešte!“ A nástojčivo sa mi ponúkalo. Obkrúžila som bradavku jazykom a jemne ju zovrela perami. Po celom tele sa mi rozbehol prúd šteklivých iskričiek. Zbiehali sa v rozkroku a intenzívne vibrovali. Bozkávala som ju ďalej, stále náruživšie, všetko ostatné prestalo existovať. Čím nižšie som sa dostávala, tým bola Laura hlasnejšia. Dúfam, že susedia nie sú doma, napadlo mi v jednej chvíli. Láskala som jej stehná a slabiny a naschvál oddaľovala to, po čom túžila. Nakoniec to nevydržala a nasmerovala mi ústa tam, kde ich chcela mať. Pousmiala som sa nad jej netrpezlivosťou; ja som to mala presne opačne – želala som si, aby to nikdy neskončilo.

Až do tejto chvíle som nemala možnosť oceniť, aké je ženské prirodzenie nádherné - ako rozkvitnutý kvet. Jazykom som roztvárala lupienky, hrala sa s nimi, až

kým som nezotrvala na tom najcitlivejšom mieste. Laura sa chvela, rukami zvierala vankúše okolo seba, bola horúca, spotená, krásna.

A co bylo dál? ☺ Pokračování povídky najdete [tady](#).

Napísať knihu bol Aničkin sen už od detstva. Že si naň však bude musieť počkať, kým začne deti učiť tai chi, sa jej ani neprisnilo. Príbehy, podľa ktorých s deťmi cvičila, začala spisovať do rozprávok – a vzniklo [Tajomstvo ríše draka](#). Aktuálne pracuje na jeho voľnom pokračovaní. V poslednom čase jej vrtalo v hlave, či vie napísať aj niečo radikálne iné ako rozprávky, preto sa v rámci témy 2 + 1 vrhla do ňou neprebádaných vôd erotickej poviedky.

„Vyměním koberec. Ta hnědá je strašná.“

Kamila Šimková

Duhová kavárna

„Jsem blbá,“ vynadala si a bylo jí do pláče z toho, jak se cítí.

Zírala na křiklavě žlutý dům s tmavě modrými okenicemi. Na fotkách v realitní kanceláři vypadal malebně, avšak teď to byla jen třípatrová fasáda utiskovaná šedivými kolosy.

Co kdybych utekla? Představovala si, jak se otáčí, odchází a kouká na vlastní záda. Pak mrkla a bylo to pryč. Zůstala jistota, že smlouvu podepíše.

Partner. Ex, opravila se. Ex jí dal měsíc, aby se odstěhovala. Dlouho to mezi nimi fungovalo na setrvačnost, v tichosti a bez hádek. Pokud se vůbec potkali, mluvili spolu pouze o tom existenciálně nutném. Jemu zvonělo moře a lodě. Zhlédl se v nekonečné křivce horizontu. Ona tomu nerozuměla. Nedávalo jí smysl trávit hodiny za volantem na dálnicích, bát se vln a větru na moři a zvracet přes palubu. Snažila se tolerovat jeho rozdílné zájmy, udržovat jejich vztah – a pak zjistila, že plachtí s jinou. Byla ochotná mu odpustit, když se rozejde s tou druhou. Rozešel se... s ní, ne s milenkou.

A teď stála tady. Smutná. Opuštěná. Ztracená. Cizí sama pro sebe a neviditelná pro druhé. Plevel zahozený na hromadu k dalším plevelům. Zničená a odsouzená chřadnout.

Představovala si svobodu zářivou jako onu žlutou fasádu a modré okenice, a ne že bude mít slzy na krajíčku.

„Paní Kalesková?“ oslovil ji muž v bílém tričku a představil se jako realitní makléř. Jeho musel hřát snad i úsměv, protože ona potřebovala svetr. Vytaháný, za pár korun ze second handu a šedivý stejně jako její nálada.

Vzal ji dovnitř domu. Ukazoval, vysvětloval, ale kolem ní to proplouvalo. Předsíň upravená na kuchyň. Koupelna s toaletou. Pokoj s kobercem v barvě psích výkalů. Žádný nábytek ani obrázky. Jen garnýž bez záclon a odér nedávno vymalovaných zdí.

Čisté a prázdné jako začátek jejího single života.

Tohle má být můj domov? Tady budu spát? Vařit? Sprchovat se? Takřka viděla oblečení odložené na zavřeném prkýnku toalety.

„Jak se vám líbí?“ zeptal se makléř a stále z něj vyzařovala přirozeně dobrá nálada. Zoufalci by pro tohle kouzlo vraždili.

Je hezký, myslela si a hned si vyhubovala. Hlavně se nezamiluj. Ex ti dal kopačky a bydlíš u matky, která tě u sebe taky nechce.

„Kdy se mohu nastěhovat?“

Stačilo vyřídit dokumenty a stála před žlutým domem. Tentokrát za sebou táhla obrovský kufr a v něm své všechno, vyplňující každický milimetr krychlový zavazadla. V ruce držela klíče. Cizí, studené, její.

„Je můj,“ musela to říct nahlas, když úplně zpocená vytáhla kufr do třetího patra a zavřela za sebou dveře. Ale stejně měla pocit, že se zbláznila.

Posadila se na zem a snažila se nepanikařit.

První dva měsíce kolem ní prosvištěly jako šinkansen. Stres, zmatky, výdaje... a až po nich klid, uvolnění a síla.

Seděla v kavárně pod duhovým slunečníkem a v duchu děkovala svému ex za kopačky. Upíjela matcha latte a uzobávala lentilky. Bylo jí hezky jako už dlouho ne. Než se přestěhovala, neměla ponětí o kavárně, kde kromě zákusků nabízejí i různé bonbony.

Měla jsem odejít, když poprvé nasedl na loď, přiznala si a s gustem rozkousala modrou lentilku. Pá pá, moře, milenko číslo jedna. Pá pá, milenko číslo dva, za kterou jsi mě vyměnil.

„Ahoj Agi,“ pozdravila ji kamarádka Sabina, spolužačka ze základní školy. Náhodou se potkaly na ulici a roky odloučení jako by ani nebyly.

„Nad čím přemýšlíš? Tenhle tvůj výraz znám.“ Než se posadila, objednala si u procházející servírky dvojité cappuccino a máslové sušenky.

„Singl a švorc,“ řekla bez kontextu. „Přehrávám si poslední tři měsíce, jak to bylo šílený, protože jsem musela koupit úplně všechno, a ještě zaplatit zálohu. Aspoň práci jsem měnit nemusela, i když dojíždím přes půl města.“

„Spala jsi na nafukovací matraci.“

Obě se tomu zasmály. Teď už to šlo, ale když jí Sabina pomáhala skládat skříň a postel, obě to obřečely a zoufalství spláchly sedmičkou shirazu. Teprve na začátku měsíce Agátě zůstaly peníze, které utratila za křeslo ve výprodeji a konferenční stolek.

„Jaké by to mohlo být za rok? Nedávno jsi měla jenom kufr a teď bydlíš,“ uvažovala Sabina. Namočila máslovou sušenku do cappuccina a ukousla ji dřív, než mokrá část odpadla.

Agátu polila zima a žaludek se jí zhoupl při představě, jak volá partnerovi a on to nebere. Připravuje společnou večeři a on nepřijde. Plánuje romantický večer a on nemá náladu a jde s kamarády na pivo.

Strčila si do pusy lentilku, aby nemusela odpovídat. Vybrala si žlutou. S každým křupnutím cukrovinky drtila i to špatné, co už měla za sebou.

„Vyměním koberec. Ta hnědá je strašná,“ prohlásila Agáta.

Troufala si maličký byt nazývat domovem. Ten pocit byl křehký a zároveň nádherný jako zmrzlá bublina. Ale její, nepodmíněný soužitím s někým druhým. Před třemi měsíci ji nenapadlo, že by něco takového mohla někdy cítit.

„Co když se zamiluju?“ řekla nahlas a už to nemohla vrátit.

Sabina se zakuckala cappuccinem.

„Pořídím si psa. Obláček chlupů a bude se jmenovat Laskonka. Musím se zeptat, jestli můžu mít v bytě psa.“

Vzpomněla si na usměvavého makléře, který ji bytem provázel.

Hlavně se nezamiluj! Odsunula červenou lentilku a strčila si do pusy fialovou.

„Můžeš se zamilovat. Co by ne?“ Sabina upila z šálku.

„Do psa. To bych mohla. Ten neuteče na moře za milenkou.“

„Zamilovat se můžeš do kohokoli a čehokoli. No tak, Agi,“ pobídla kamarádku, aby si vzala červenou lentilku.

Agáta kamarádce vyhověla a v duchu naříkala, co to vyvádí. Cítila v břiše lehkost a šimrání, když Sabina pozvedla červenou lentilku jako hostii nebo svatý grál.

„Tak na lásku.“

Obě sluply své lentilky a rozesmály se.

Kamča je svá. Píše pro radost z tvorby, protože chce, protože může a protože jí psaní nikdo nemůže vzít. Ve fantasy tvorbě propojuje prvky napříč historií a geografii. Proto je pro ni psaní *Z toho se nevyklubeš* samostatným koníčkem. Povídka *Obětiště* jí vyšla v antologii *Převet' mě*. Tvoří blog [Hobby spisovatelka](#). Jejím koníčkem je mimo jiné prožívat raný středověk na vlastní kůži.

„Co když přežili jen lidi, kteří se přestali bát smrti?“

Martina Heš

Poslední žena a poslední pes

Znala ten pocit už z dřívějška, když se spolu toulali po prázdné louce. Před nimi obzor, nalevo řeka, napravo skály, za nimi neví, zvykla si neohlížet se, dívat se dopředu. Teď už to nebyl jenom pocit. Příroda si vzala planetu zpátky. Tea nemohla říct, že by nezbyl kámen na kameni, kamenů na kamenech je kolem spousta, pozůstatky domů, co jimi začaly prorůstat nové stromky, netřesky, kopřivy, břechťany, pampelišky. Jarní slunce jí každým paprskem šeptá, že naděje je. Dokud dýchá, je. Občas si ji trosky přitáhnou k sobě, prochází sutinami, hledá sklepy, napíná uši, ale nikdy neslyší nic než šumění řeky a stromů ve větru nebo ozvěnu vlastních kroků. Ticho ji naštěstí nikdy neděsilo, ani teď, když je poslední člověk na světě.

Než se to všechno událo, připadala si mnohokrát nepatřičně, že necítí klimasmutek ani jinou podobu enviromentálního žalu. Nebylo v tom ale nic sobeckého a ani to neznamenal, že by měla klapky na očích. Věděla jako všichni, že se blíží konec, a přírodě a planetě to přála z celého srdce. „Lidi to prostě posrali,“ vysvětluje Čertovi a drbe ho za ušima. Pes se usmívá a funí, přikyvuje pohledem, anebo se jí to jen zdá. „Byl nejvyšší čas, aby se jich Země zbavila.“ A Tea se na ni za to nezlobí. Fandí jí a přeje jí to, přeje planetě nový začátek. Bez sebestředných savců, kteří si myslí, že jsou něco víc, bez organismů, kteří se cítí inteligentní, ale nejsou. Nebyli.

Tea neví, jestli je naivní, nebo realistická, když o sobě přemýšlí jako o posledním člověku a o Čertovi jako posledním psu. Ale ta představa ji neděsí, líbí se jí. Budou chodit po loukách a lesích jako doted, dojedí poslední zásoby, občas někde něco najdou v ruinách. Nebudou se ohlížet a obzor budou jen tak pozorovat, bez očekávání. Užijou si západy slunce i východy slunce a jeden z nich bude poslední. Dřív Tea vedla dialog se smrtí a představovala si den, kdy zemře. Neděsila ji smrt jako taková, odchod z hmotného světa, věřila v přesah, děsilo ji jen, že zemře, když bude mít rozečtenou knížku a nedozví se, jak dopadne. Když se blížil konec, respektive když o tom konečně promluvila i média, přestala číst nové knihy a vracela se k těm, které už četla, u kterých už znala závěr. Každý má svůj způsob, jak přijmout smrtelnost. A tohle byl ten její. Takhle se Tea přestala bát smrti úplně.

„Co když přežili jen lidi, kteří se přestali bát smrti?“ filozofuje večer s Čertem, když si na ohni opékají dalšího zajíce, možná posledního. Pes jí olízne ruku a položí si hlavu do jejího klína. Dívají se spolu do plamenů a Tea má přesně ten hořkosladký pocit, o kterém Susan Cane napsala celou knihu, v originále se jmenuje Bittersweet a v překladu Sladkobol, Tea ji dočetla dva týdny před koncem světa a ještě ji stihla

prodat na Knihobotu. Pak rozečetla Nesnesitelnou lehkost bytí, podeváté za život, a tu má s sebou v batohu. Zná ji nazpaměť. Je jedno, jestli ji dočte, nebo ne, osud Terezy a Tomáše se tím nezmění. A ten její taky ne.

Pohrává si s nápadem, dojít po proudu řeky až do hlavního města. Možná potkat se s dalšími posledními lidmi, jestli existují, možná podívat se do očí pravdě, ať už to znamená cokoli. Možná najít zbytky domu kluka se zelenýma očima a vytetovanou mucholapkou podivnou, co se taky nebál smrti? Zjistit, jestli jeho podzemní útočiště, které jí tolikrát popisoval, vypadá doopravdy jako v jejích představách, a hlavně jestli splnilo účel?

Tea miluje snít bez hranic, až do nekonečna. Už tu není nikdo, kdo by ji krotil. Přeháníš! Vrať se na zem! Kdybys radši dělala něco užitečného! Máš moc bujnou fantazii. „Mám,“ potvrdila Tea nahlas. „A mám ji ráda přesně takovou, jaká je.“ Čert ztuhne.

„Bujnou,“ mhouří Tea oči do zeleně všude kolem, stejně bujné, stejně divoké, nezkrotné, živé, jako je její fantazie, jako je ona sama.

Nezkrotná. Divoká.

Čert nakrčí čenich a zavětrí.

Živá.

Tea pohladí psa po hlavě.

Čert pohlédne na ni, pak znovu před sebe. Mírně nakloní hlavu.

„Máme společnost?“ zašeptá Tea.

Čert zakňučí.

Praskání větví slyší o minutu dřív než Tea. Ta ale jako první spatří, kdo ho způsobil.

Bílý flek uhání z lesa přímo k nim.

Čert zavýje a rozeběhne se fleku naproti.

Poslední žena se rozesměje a rozpláče. Poslední dva psi poskakují po louce s rozzářenýma očima, vyplazenými jazyky a ocasy roztočenými do vrtule, před nimi obzor, nalevo řeka, napravo skály.

Za nimi...

neví.

Martina je tvůrkyně Povídkového nenávodu a dalších projektů pro milovníky psaní. Copywriterka, korektorka, zakladatelka Spisovatelského cappuccina, autorka novel *Tvůrčí restart: Lázně pro spisovatele v krizi* (2020) a *Po hlavě do podivna* (2023). Právě připravuje k vydání třetí knížku, *Bistro u zlomeného srdce*. Bydlí u řeky, ráda čte a pije kafe.

Orión jej poslal správu: „Bud' šťastná.“

Helena Jakubčíková

Hviezdy, hory a Lenka

Láska na prvý pohľad

Tichú noc lesa zrazu prerušilo vrzganie otvárajúcich sa dverí. Pruh svetla sa tlačil von spolu s veselou chasou. Budúci maturanti tu oslavovali a zapíjali zelené stužky – symbol nádejného vstupu do sveta dospelých.

Bolo po polnoci a za veselého smiechu sa práve doberali áčkari a béčkari. Veľkoleposť temno zamatovej noci s miliardami lampášikov im bola úplne ukradnutá. Za neustáleho pokrikovania sa vybrala menšia skupinka hore miernym kopcom. Brodili sa v hlbokom snehu, pod ktorým sa skrývala lesná cestička. Na jej konci na nich čakala ich malá chatka, jedlo a pitie.

„Tak to ešte riadne oslávte!“ kričali bujaro na svojich spolužiakov z áčky.

„To sa báť nemusíte. Oslávime, oslávime...“ s vlnou smiechu sa k nim vracala odpoveď ako ozvena.

Lenka sa usmievala a dívala sa pod nohy v slabom svetle baterky. Opatrne našľapovala do stôp spolužiaka pred sebou. Chasa okolo nej sa spočiatku veselo bavila, ale majestátna noc začal čarovať a zamkýnať roztatárené mysle.

„Pozrite!“ zvolal niekto náhle.

„Kde, čo?“

Čaro ticha sa v mihu rozpadlo. Svetlo bateriek sa nervózne roztancovalo.

„Pozrite hore. Na nebo,“ zasmial sa ten niekto trochu výsmešne. „Zhasnite baterky!“

Zakrátko sa všetko okolo nich kúpalo v čierno-čiernej tme. Vysoko nad nimi sa jagala Mliečna dráha. Horské pásmo na opačnej strane údolia pôsobilo v jej slabej žiare ako vyštrbený hrebeň.

„Ach!“ nevedomky vyhrkla. Tesne nad vrcholcami stromov sa svojou oslnivou krásou skvelo súhvezdie, akoby bolo jediné na celučičkom svete. Ostatné hviezdy úctivo ustupovali do úzadia.

„To je...“ chcela dodať úžasné, keď spolužiak vedľa zareagoval: „To je Orión.“

Prvé stretnutie s jagavým hviezdnyim strelcom ju očarilo tak, že každú ďalšiu zimu ho vítala a kochala sa jeho studenou, míkvou krásou. Až raz...

Hory dotýkajúce sa hviezd

Lenka sa štverala po serpentínach hore do kopca. Kožuch mala rozopnutý, z hrdla jej visel uvoľnený šál. Líca jej horeli. Potila sa ako kôň, ale nepoľavovala.

„Čo to bol za blbý nápad ísť do Tatier s lyžiarimi?“ šomrúc si popod nos, spomínajúc, ako ju kolegovia presviedčali, aby s nimi oslávila Silvestra. Medzi nimi aj jedny hnedé oči. Uškrnula sa. „Tak ti treba! Oni sa bavia a ty?!“ odfrkla si.

Z času na čas zabúdila k zjazdovke. Vtedy sa držala na okraji pod ochranou lesa. Radšej by padla do záveja, ako by sa vmotala do cesty náhliacim sa lyžiarom.

„Ešte po tamtú zákrutu a idem späť,“ znova a znova sa unavene dušovala, keď sa blížila k ďalšiemu ohybu. Ale chodník, koťuha, ju opäť a opäť zlákal kráčať vyššie - od jednej zákruty k druhej. Stromy redli a nahrádzala ich nízka kosodrevina. A potom sa to stalo - keď zdolala ďalšiu métu, do očí jej vstúpila krása strmých štítov a hlbokých údolí.

Bola šťastná. Pritiahla si k sebe tesnejšie kožuch, ktorý zvlhol jej vlastným potom a vybrala sa dole do údolia za priateľmi.

Hviezda splnených prianí

O niekoľko hodín neskôr stála na vyvýšenine za chatou. Pásky svetla z okien kreslili vzory do blízkeho okolia. Za hranicou svetelných škvŕn bola tma ešte tmavšia. Bledá Severka žmurkala vysoko nad štítmi Tatier zahalenými závojom noci.

Otočila sa chrbtom k vysvietenej chate, aj k veselej zábave v jej útrobach. Ustúpila ešte viac do tmy smerom k zasneženému poľu. Pole skôr tušila ako videla. Krajina spala - ľahostajná k ľudským zábavkám. Ešte nevedela, že o niekoľko chvíľ bude z tichého spánku násilne vytrhnutá výbuchmi bujarej radosti a šťastia. Šťastia z toho kratučkého okamihu, keď bradatý starý rok odovzdá vládu nad svetom novému roku. Jedna časová línia sa za výbuchov svetlíc prehupne do ďalšej - nateraz neznámej, ale už tehotnej novými smelými predsavzatiami.

Ale ten okamih ešte nenastal. Lenka si spolu s krajinou užívala čaro tichej samoty. Uprela pohľad na hviezdnu oblohu. V mori hviezd sa nevysoko nad obzorom vynímalo nádherné súhvezdie - starý známy Orión.

„Orión, naša sladká hviezda,“ sparodovala v mysli reklamu na čokoládovú dobrotu. Nie, nedívala sa na štylizovanú hviezdu. Dívala sa na lukostrelca, ktorý práve napína svoj obrovský luk. Akoby ožil. Len natiahnuť ruku a dotknúť sa tej mužnej bytosti.

Dvere chaty ktosi otvoril a ticho bolo razom zaplašené hlučnou spoločnosťou.

„...šesť, päť, štyri...“ trochu pripité hlasy hlučne odpočítavali posledné sekundy roka.

„Tu si,“ oslovil ju zrazu príjemný hlas. Spoznala ho. Patril k tým hnedým očiam. Postavil sa k nej a podával jej čašu so šampanským.

„... dva, jedna, nula!“

„Som tu,“ hanblivo sa na neho usmiala a prijala pohár.

„Šťastný nový rok!“ - zvýskli vysoké ženské hlasy, ktorým kontrovali, o niečo hlbšie, mužské. Okolo sa zaiskrili hviezdničky prskaviek. Akoby hviezdy z oblohy na chvíľu zavítali medzi veselú chasu. Ale len akoby. Tieto iskričky nijak nevyrušovali

vzdialené hviezdy. V porovnaní s tým nekonečným priestorom boli tak malinké. Rovnako ako ľudia – tiež len drobné iskričky života v nedozernom vesmíre.

Mládenec s hnedými očami cinkol svojim pohárom o ten jej.

„Šťastný nový rok!“

„Šťastný nový rok!“ šepala a upila si z bubliniek, ktoré sa na chvíľočku zajagali ako hviezdy. Sľaby niečím vedená, zdvihla hlavu k vznešenosti Orióna. Nebo znenazdania naplnilo svetlo. Cez pás hviezdneho strelca sa prehnala ohnivá čiara padajúcej hviezdy.

Bol to okamih kratší ako žmurknutie, a predsa jasný ako prísľub šťastia. Orión jej poslal správu: „Buď šťastná.“

A ona bola.

Helena má rada príbehy – cudzie i svoje. Snové i skutočné. Rada skúma vnútorný svet postáv príbehov cez svoje vlastné zážitky. A niekedy svoj vlastný vnútorný svet pretaví do príbehu. Takto vznikla aj poviedka o Lenke – príbeh, v ktorom sa tichý svet hrdinky konfrontuje so svetom okolo nej a kde svetlo hviezd sa dotýka svetla v nej. Helena svoje poviedky, úvahy zveruje web stránke www.uropsiknihu.sk v sekcii Moja tvorba.

Přepychový prostorný dívčí budoár, hele, fakt nekecám!

Michaela Kotlanová

Neočekávaný domov

Dívala se na dům s obrovskou nostalgií. Vynořily se vzpomínky. Všelíjaké, ale ty příjemné a hezké převažovaly. V náruči ji hrálo malé tělo tříletého synka, který právě usnul. Sedla si na lavičku a nechala plout myšlenky, vzpomínky i hlasy, které byly tak vzdálené.

„Už máš sbaleno?“ slyšela jsem mamčin hlas z předsíně. Otočila jsem oči v sloup. Bylo mi osmnáct a můj život na místě, které jsem znala od vždycky, končil. Sice prý na dva roky, ale já to vnímala jako konec světa. I když ten konec začínal slibně – dovolenou. Odjížděli jsme za novým životem, který nám připravilo tátovo

zaměstnání. Byla jsem naštvaná. Na mámu s tátou, na celý podnik, kde táta pracoval! Zavřela jsem oči a stiskla zuby, abych neřvala. Ale někde v koutku duše jsem věřila, že po dovolené se něco změní, že zůstaneme doma a já budu mít dál své kamarády, školu, půjdeme společně nejen na maturák, ale i k maturitě. Školu prý dodělám s individuálním plánem. A chtěla jsem na vysokou! Ale není nikdo, kdo by tu se mnou byl. Je fakt, že jsem se na dovolenou těšila. I přesto, že jsem byla puboš jak vyšitý, protože naše rodinné dovolené bývaly fakt super.

„Jooo, už skoro úplně všechno. Ještě noťas, nabíječky a kabelku z koupelny,“ odpověděla jsem bez nálady. „Ty se netěšíš?“ „Ale jo,“ uzavřela jsem hovor. Moje pocity byly dost smíšené. Rázně jsem zaklapla počítač, strčila ho do pouzdra, přihodila nabíječky, tužky a propisky a blok. Z druhé strany barvičky, štětce a papíry na malování. Cvak. Jezdec zipu na mém kufru dojel ke svému cíli. Kufr jsem postavila ke dveřím v předsíni, natáhla si tepláky, připravila mikinu a kecky. Za půl hodiny jsme měli vyjždět, tak raději včas než něco zapomenout nebo vytáčet tátu nedochvilností. Sama ji nesnáším. Měli jsme před sebou dlouhou cestu a cílem byla starověká Neapol. Přístavní město, které se mělo stát zhruba na dva roky mým domovem. To byl však jenom začátek, aby si tam táta na dva tři dny zařídil nějaké věci a odtud jsme měli přejet na opačné pobřeží do Bari a dál na jih. Ubytování po cestě už jsme měli zajištěné a také jsme si měli prohlédnout dům, ve kterém budeme bydlet. No, tak na to jsem byla hodně zvědavá.

„Co to je?“ zeptala jsem se. Stáli jsme před domem ne nepodobným českým prvorepublikovým vilám. To byl náš příští domov. Tedy... nevím, jestli tomu tak chci říkat. Tak jo, teď tu budeme tři dny. Šiš, co tu budu dělat? Barák jak haluzna, se tam budeme hledat! Přivítal nás nějaký člověk z firmy. Zůstala jsem pozadu a rozhlížela se. Zahrada vypadala nádherně, pěstěná, plno kytek, keřů, stromů. To by mohlo být skvělé místo pro moje volnočasové aktivity.

„Barčo, pojď, ubytujeme se,“ oslovila mě mamka. Nechtělo se mi. Měla jsem pocit, že jak do vily vlezu, už nevylezu. Nakonec jsem ze svého pokoje byla nadšená. Přepychový prostorný dívčí budoár, hele, fakt nekecám! Pokoj měl útulný balkónek se dvěma židličkami a stolkem. Až pošlu holkám fotky, budou mi závidět! Hmm, seznamka by šla. Celá vila byla stylově, ale přesto moderně a účelně zařízená. Včetně kuchyně, která měla východ na zahradu. Její špičkové vybavení a prostor se bude líbit hlavně mamce, může se realizovat. Na volné noze bude mít dost času. Ale co tu budu dělat já, to fakt nevím.

Neapol je velké město, takže počítám s pomalejším startem. Zatím obcházím jen nejbližší okolí, dívám se, kde je jaký obchod, muzeum, divadlo, kostel a vůbec něco zajímavého. Vždycky nabitý mobil, navigaci připravenou... jo, tak vzhůru do dobrodružství! Za rohem jsem našla božskou kavárničku, kde měli super zmrzlinu. Tu jsem ochutnala hned první den. Mou oblíbenou jahodovou a čokoládovou. Říkala jsem si, že jsem po večeři, ale doma mě čekala pozvánka na pizzu. Sice s otcovými kolegy, ale to nevadí. Italsky se domluví, tak se tam nebudu cítit úplně mimo.

Jsme zpátky z dovolené. Byla delší než jiné a super. Krásné zážitky, plno památek a místa, která mi zůstanou v paměti do konce života. Naši jsou pohodoví, takže s nimi strávit čas není složité ani otravné. Svým způsobem jsem měla i dostatek svobody a to byl také jeden z důvodů, proč jsem stále s rodiči jezdila na dovolené.

Školu jsem zvládala dobře i s individuálním plánem, cestami domů jedenkrát za čtvrtletí a pololetními zkouškami. Kámošky byly na messengeru, whatsappu, na telefonu. Měla jsem k dispozici telefon s českým i italským číslem. Týdenní program jsem měla stejný jako doma. Dopoledne učení, práce do školy, odpoledne volno. Využívala jsem hezkého počasí prodlouženého italského léta, malovala v zahradě, chodila na procházky po městě skrývajícím tajuplná místa. Občas jsme si udělali výlet do okolí, na Vesuv, viděla jsem Capri, Ischii, dokud bylo počasí, byli jsme hodně u moře.

„Ciao,“ slyším vedle sebe hlas. A jo, byl klučíček. Snažil se mluvit italsky, tak jsem se ho anglicky zeptala, odkud je. „I am from Czech republic,“ zněla odpověď. A začala jsem se smát.

A co bylo dál? ☺ Pokračování povídky najdete [tady](#).

Míša je máma dvou dospělých dětí, a ač není spisovatelka, psaní ji živilo téměř sedm let. Zajímají ji věci „mezi nebem a zemí“, montuje se do řemesla lékařům a vykládá karty. Miluje zahradu, svou práci, slunce, moře nebo třeba i obyčejný rybník. Taky dobré víno, dobrou společnost a filozofické řeči (:D).

Aj keď sa jej chcelo stále plakať, usmiala sa.

Eva Rybaková

Vždy môžeš chcieť viac

Slnéčné svetlo sa odrážalo od pokojnej morskej hladiny. Mimovoľne sa opieralo o verandu malého domu na pobreží. Adela mala na perách spokojný, trochu unavený úsmev. Na hrudi jej pokojne oddychovalo bábätko, ktoré sa poddalo tlkotu maminho srdca a šumu mora. Vanda. Aký zázrak v jej živote. K trom deťom pribudlo štvrté. Dvaja chlapci a dve dievčatká. Vždy chcela mať veľkú rodinu. Vždy chcela mať dom

pri mori. Vždy chcela mať milujúceho muža a otca pre svoje deti. Život sa vie niekedy poriadne zahrať. Raz určite napíše knihu. Prišla o celú svoju pôvodnú rodinu, ale našla muža, ktorý pre ňu a jej, teraz vlastne už ich, deti vytvoril nebo na zemi. V jednom filme zaznela veta, ktorá jej zarezonovala: „Ak treba, láska prehne aj osud cez koleno.“ Láska je to, čo ju a jej deti zachránilo.

Aj keď je to už pár rokov, stále sa nevie zbaviť niektorých zlých pocitov. Ešte vždy sa strháva, keď kdekoľvek vidí policajné auto.

Jej pohľad padol na topiacu sa zmrzlinu. S Vandou sa rada prechádzala po pobreží, kým ju uspávala. Čokoládové kvapky sa lenivo spúšťali po kornúte, no ona nemala to srdce pohnúť sa a vyrušiť Vandu z poobedného odpočinku. Zverila sa jej predsa do náručia. Nikde inde taký pokoj nenájde. A ona si ten pocit plnými dúškami užívala.

Zahľadela sa smerom k moru – to sa v diaľke spájalo v nerozpoznateľný horizont. Neskutočne ju to upokojovalo. Napriek nevyspatým nociam, napriek drobným, aj tým väčším starostiam, si uvedomovala, že chvíle, akou je táto, sú darom.

Keby jej bol niekto pred tromi rokmi, keď sa jej utrpenie začalo, povedal tú, pre ňu vtedy otrepanú, frázu, že „všetko zlé je na niečo dobré“, nevie, ako by to dopadlo. Teraz si to naplno uvedomuje. Ktovie, ako by jej život bol pokračoval.

A zrazu jej to došlo. Má to „dva v jednom“. Jednu chvíľu prežívala strach o holý život. Nevzdala sa. Postavila sa všetkému a všetkým. Bola odhodlaná bojovať za seba a za svoje deti. Nebola na svete prekážka, ktorá by ju zastavila. Ale bolo to ťažké.

Na ten deň, to ráno, nikdy nezabudne. Zobudila sa pred piatou, otvorila oči a otočila sa na druhú stranu, kde spal Kristián. Nahovárala si, že to, čo sa stalo, bol len sen. Nebol. Kristián nespál v posteli. Nebol ani v byte. Vzduch v izbe bol ťažký, akoby sa v nej vznášalo všetko zlo sveta.

Včera sa jej svet zrútil ako... chvíľu sa zamyslela. Ako čo? Hm, má to. Ako Oliverove komíny z kociek, keď ich Vanda so smiechom búra. Akurát ten smiech jej tam teda dosť chýba. Teraz sa však usmiala. Napriek všetkému ju pri živote niekedy držal jej sarkastický humor.

Ešteže neboli deti doma. Odviezli ich ku Kristiánovým rodičom, chceli im prerobiť detskú izbu. Najprv nechápala.

Ostala stáť uprostred veľkej chodby a pozerala sa na otvorené dvere. O pár minút začula húkať policajné auto. Naplo ju. Ledva dobehla na toaletu. Potrebovala to všetko zo seba dostať. Ani nevie, ako sa dostala do postele.

A teraz je nový deň. A ona je sama s obrovským strachom, čo bude ďalej. Silou vôle sa postavila z postele a vyšla zo spálne. Vyzerá to na krásny jesenný deň – pomyslela si. A aj keď sa jej chcelo stále plakať, usmiala sa. Mala rada jeseň - jej farby, vôňu, obrazy prírody.

Automaticky zapla kávovar. Na stole ležal list. Čiernobiele slová jej kričali do tváre.

„Obvinenie z prechovávanía a distribúcie omamných látok.“

Nedokázala tomu uveriť. Kristián? Ved' ten ani muche neublížil, všade mal kopu priateľov, známych. Bol milujúci otec. Nefajčil. Každý večer jej pomáhal s deťmi. Aha. Ale potom niekam odišiel a prišiel neskoro v noci.

Kde urobila chybu? Naozaj bola taká naivná a slepá, že si nič nevšimla?

Najprv nechápala. „To musí byť omyl!“ kričala na mužov v uniformách, keď mu nasadzovali putá. Kristián sa zmohol len na jedno kratučké: „Mrzí ma to,“ kým ho odvádzali k autu so zapnutými majákmi. A teraz? Teraz ostala sama. S troma deťmi, bez príjmu, s hypotékou na krku a s pohľadmi susedov, ktoré ju pálili na chrbte.

Keď si prečítala list od právnika, cítila, ako sa jej celé telo zachvelo. „Obvinenie z prechovávanía omamných látok.“ Slová sa jej mihali pred očami, ruky sa jej triasli a v žalúdku cítila kamennú ťažobu. Najskôr tomu nechcela veriť. Zmocnila sa jej panika, potom hnev – ako mohol? Ako mohol niečo také urobiť a nevšimnúť si, ako to ovplyvní ich rodinu? Cítila sa zradená, podvedená, akoby jej niekto vytrhol pôdu spod nôh. Striedali sa v nej vlny beznádeje a zlosti, slzy jej tiekli po tvári, ale zároveň sa v nej začal rodiť bojovný duch. Musela sa postaviť na nohy – kvôli deťom, kvôli sebe. Nemohla dovoliť, aby ju to zničilo.

Najťažšie však to bolo vysvetliť Patrikovi, ktorý mal už osem rokov a svojho otca považoval za vzor. Po dňoch váhania si ho Adela posadila vedľa seba na gauč, pevne ho objala a pozrela sa mu do očí.

„Paťko, viem, že máš ocka veľmi rád – a to sa nikdy nezmení. Ale niekedy aj ľudia, ktorých milujeme, urobia veľké chyby. A ocko urobil takú chybu, ktorá znamená, že teraz nemôže byť s nami. Je vo väzení.“

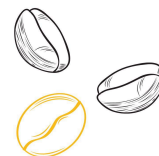
Chlapec sa na ňu najskôr neveriacky pozrel, potom sa mu v očiach objavili slzy. „Ale prečo? Ocko by nič zlé neurobil! On nie je zlý!“

Adela ho pohladila po vlasoch. „Nie je zlý. Ale niekedy sa aj dobrí ľudia zapletú do niečoho, čo nie je správne. Ocko musí teraz niesť dôsledky svojich rozhodnutí. Neznamená to, že ťa nemiluje. A neznamená to, že ty ho nemôžeš milovať.“

Patrik sa jej vrhol do náručia a chvíľu len ticho plakal. „Bude sa môcť vrátiť?“

Adela si povzdychla.

A co bylo dál? ☺ Pokračování povídky najdete [tady](#).

Eva Esme Rybáková je úplne obyčajná – už aj starká. Dlho hľadala samú seba a zdá sa, že sa konečne našla. Písanie ju oslobodzuje a prináša pocit radosti. Okrem toho rada varí. Recepty sústreďuje na svojom [blogu](#), kde sa časom automaticky našli miesto aj zamyslenia, úvahy i [malé poviedky](#) inšpirované maľovanými obrazmi. Niekoľko zamyslení má uverejnených aj v [magazíne 40+](#). A jej odvážne plány? Napísať knihu. Minimálne jednu.

Vždyť já vím, že jsou mnohem smutnější příběhy.

Jana Holanová

Tichý den

„Mami, jak jsi nám to mohla udělat?“

Do očí se mi tlačí slzy, pokaždé, když mé myšlenky mají chvíli. Ale u první štědrovečerní večeře bez tebe to bylo nejhorší. A já to ještě vylepšila. Darovala jsem tátovi fotoknižku *Jak šel čas*. Jen co ji otevřel a uviděl svatební fotku s tebou, všechno začalo nanovo. Nevím, co jsem si myslela, ale dopadlo to jinak než v mých představách. Táta definitivně opustil obývací i rozdávání dárků.

Jak žít, když mamka odejde navždy? Na to zatím nikdo návod nedostal. A tak každý dělá, co umí.

A my se všichni snažíme dělat všechno tak, jako kdybys tady s námi byla.

Například na zahradě se táta rozhodl pěstovat ještě víc zeleniny, než jste pěstovali společně. Snažíme se vytvořit život v domněnce, že jsi tady.

Jenom lidí je míň a smutku víc. Protože jeden člověk je prostě hodně. A chybějící máma je ještě víc.

O to těžší je přijmout fakt, že nás vítal uklizený dům a teď ten bordel čeká, až přijedeme my. Táta se snaží. Ne že ne. Ale snaží se jako chlap. Jako chlap, který je starý a má to jinak. A já nikdy nevydržím a udílím spoustu nevyžádaných rad, jak by měl co udělat. A jak by to bylo pro něj lepší. Tak moc se snažím, až se mi povede jediné – pohádat se. Jsem v tom zjevně dobrá.

„Tati, co si dnes uděláme k obědu?“

„Co chceš.“

„Co chci?“

„A na co máš chuť ty?“

„Je mi to jedno.“

Snažím se zůstat klidná, i když uvnitř, uvnitř pomalu začíná ten věčný boj. Ráda bych mu vynahradila, že tady mamka není. Že uvařím něco, co má rád, ale sám by si to neuvařil. Protože kdyby to mělo být dle mých chutí, dostala bych opět odpověď: „Už jsem jedl i lepší.“ V překladu: Tak když tady nic jiného není, snědl jsem to, ale chutnat mi to tedy fakt nechutnalo.

„Udělám svíčkovou?“

„Když se ti chce?“

Chtít se mi rázem přestalo. Protože svíčková je na dlouho a já nemám ani energii, ani čas. Pomyslím si, že mně máma taky chybí. Že se fakt snažím, ale zázraky neumím.

„Tak co by sis dal? Slyšíš?“

Slyší, ale ignoruje odpověď i mě.

Kašlu na to a jdu naložit pračku.

„Tati, co potřebuješ vyprat?“

„Nic. A vůbec, to nemusíš, já si to potom vyperu.“

No, tím jsem si úplně jistá, že něco určitě. A hlavně že to vyperu a pověsím líp než on. I přesto, že už nemám sílu se naštvat, vnitřní neklid pracuje na sto procent. Na chvíli mě napadne, že teď bych nejraději sedla do auta a ujela někam daleko. Cestou bych se stavila v kavárně s duhovými slunečníky. Představuji si to živě. A pak bych nejraději ze všeho na všechno zapoměla. Po návratu bychom si doma dali společné kafe. Mamka by k němu upekla skvělý jablečný koláč.

Vrátím se opět na zem a říkám si, že by stačilo i to, že bych se vrátila k tátovi. Táta by mi radostně sdělil, že je rád, že jsem naložila tu pračku, že to vždy dělala mamka. A že je rád, že nemusí. A spoustu dalších „a“, která by mě potěšila.

„Tak máš něco?“

Bez odpovědi.

„Upeču bábovku a zítra udělám ten švestkový koláč, co máš rád.“

„Tak udělej tu bábovku, ale jinak nic. Taky by sis měla odpočinout. Pořád něco děláš.“

Bože, to je šílené. Každý chce, aby se ten druhý cítil líp. Až se z toho oba naštveme a hádáme. A dnes k hádce opravdu není daleko.

Mouka, olej, kypřicí prášek, vajíčka a kakao, všechno máme, i když to kakao... no, uvidíme.

„Tati, prosím tě, vajíčka si mám vzít ta, co jsou úplně vespod?“

„Co říkáš?“

„Vajíčka. Ptám se, jestli ta nejstarší jsou dole jako obvykle.“

„Jo.“

„A došlo kakao.“

„Co?“

„Že došlo kakao, tak to připisuju na seznam, až někdo pojede nakoupit.“

Zvuk robotu přehluší ticho, které mě ubíjí. Dávám těsto do trouby.

Musím na chvíli ven. Potřebuji zapomenout na smutek, na to, že je to navždy.

„Tak já udělám čochku s vajíčkem, posledně ti chutnala. Jo?“

Už na odpověď nečekám. Já vím, že je mu taky smutno. Že je tady pořád sám. A zjevně na něj něco leze. Protože tentokrát je to výživnější než obvykle.

Najíme se beze slov. Táta si pouští rádio a poslouchá polední zprávy.

Uklízím ze stolu a já se pro změnu snažím neslyšet ani jedinou větu z toho politického hnusu. Zalévám si čaj, sedám si ke stolu a listuju časopisem.

Které potraviny vás zaručeně nabijí energií? Tak to bych si měla přečíst a začít se tím řídit, protože jsem úplně vybitá. Starám se o dvě domácnosti, tedy spíš o dva plus jednu, když do toho započítám i chatu. Do toho kluci a táta. A největší bonus toho všeho je, že děti jsou na jednom konci naší krásné země a táta na úplně opačném. Takové prapodivné dva plus jedna opakující se v převážně měsíčních intervalech.

Pípající minutka mě vytrhne z bloumání. K potravinám, co mě nabijí energií, jsem se nedostala. Ale zato bábovka se povedla. Aspoň něco.

Beru si svíčku a jdu se projít na hřbitov. Cestou mám čas na ticho, které zní venku úplně jinak než doma.

Vyhazuji staré suché kytky. Světýlko ve svíčce s tvarem srdíčka červené barvy se líně kroutí a občas si poskočí.

„Mami, víš, jak je to těžké? Jak hrozně mi chybíš?“

A v té chvíli, jako kdybych slyšela otázku s malou výčitkou.

„Myslíš, že chybím jenom tobě?“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ odpovím nahlas. Utírám si slzy.

„Bože, já jsem taková blbka.“

Vidím jenom chyby a nedostatky. Pořád se jen lituju.

Ne abych byla ráda, že můžu přijet aspoň za tátou. A že odpovídá aspoň jednoslovně.

Každá svíčka jednou dohoří.

„Mami, díky a měj se. Vždyť já vím, že jsou mnohem smutnější příběhy.“

Pohledem se rozloučím a vracím se zpátky. Nezměnilo se nic, ale je mi nějak jinak.

Dám vařit vodu na čaj. Než se vrátím s čerstvou šalvějí, konvice hlásí, že má hotovo.

„Tati, dáš si taky čaj?“

Tiše ukrojím kousek bábovky a druhý odnesu tátovi. Zaliju si čaj. Vychutnávám první sousto. Docela se povedla, na to, že toho kakaa nebylo moc.

Krucí, v té sebelítosti, jsem úplně zapoměla na pračku. Určitě už doprala.

Co to sakra je? Proč je tady mokro?

„Tati, tobě se tady něco vylilo?“

Na odpověď nečekám. Už vím, že vytekla pračka. Mně vytekla pračka.

Jana miluje život, a i když ji zavál do světa účetnictví a financí, miluje slova a ráda je čte i skládá do básniček a krátkých příběhů. Inspiraci sbírá na procházkách lesem i v kavárnách při poznávání historie daného místa. Miluje svého psa, focení a radost si dělá drátováním vánočních ozdob. Návrat do poklidného světa babiček, stejně jako psaní, ji unáší do klidu. Všechny zmíněné vášně zaznamenává na svém [blogu](#).

Nikdy, opravdu nikdy nelitujte nestvůry!

Anežka Náhlíková

Zlomené ucho

Zlomila jsem si ucho. A to je fakt, ne výplod mé znavené fantazie.

Abyste dobře porozuměli tomu, co se stalo, musím vám vyprávět příběh plný levandule, toaletního papíru, boje a zuřivé zoufalosti – tedy nic pro slabší povahy. Pokud jste z předešlého pojali podezření, že půjde o dramatický krvák, nemýlíte se.

Takže chipsy nebo popcorn a začínáme.

Bylo nebylo, v jednom vršovickém bytě obývaném mou osobou, zrodily se nestvůry. Kde se tam vzaly, o tom kolují pouze legendy, v nichž se mluví mimo jiné o díře do stoupaček a o neprozřetelných návštěvách obchodů se zbožím z druhé ruky.

Zpočátku jsem byla plna optimismu. Nakoupila jsem všechny dostupné prostředky speciálně vyvinuté proti nájezdu nestvůr. A světe div se, fungovaly. Až mi těch nehybných chuděrek bylo líto. Tak naivní jsem byla.

Tady své vyprávění musím na chvíli přerušit a dát vám jednu radu (následující dvě věty čtete důrazně naléhavým hlasem, v případě nutnosti několikrát za sebou):

Nikdy, opravdu nikdy nelitujte nestvůry!

Velmi dobře totiž dokážou vycítit vaše měkké srdce

a o to víc vás začnou terorizovat!!!

Těm mým stačil opravdu jen náznak laskavosti a snížené ostražitosti a přišlo nevyhnutelné. Ty bezskrupulózní příšery byly všude, množily se, a když jsem občas na pár dní svůj domov opustila, děsila jsem se návratu. Vždycky jsem napůl očekávala, že bude vyměněný zámek a přede dveřmi najdu kufr s celým svým skromným majetkem. V horším případě bez něho.

Moje srdce ztvrdlo ve chvíli, kdy mi nestvůry z čiré zvrácené zlomyslnosti prožraly díry v mém nejoblíbenějším svetru.

Legrace skončila.

Kdyby své prapodivné chutě uspokojovaly na nějakém starém žmolkovatém kousku, prosím. Radostí bych sice nejásala, ale smířila bych se s tím. Ale že se zcela bezohledně pustily do mého krásného šedého huňáčku? To jsem odmítla tolerovat.

V prvním záchvatu vzteku jsem ho chtěla mrsknout do popelnice. Ale z toho by ty okupantské potvory vyšly lacino. Svetr jsem tedy vyprala ve voňavém

levandulovém prášku a díry jsem překryla květinovou výšivkou. Dodnes cítím malé uspokojení, kdykoli si ho vezmu na sebe.

Jenže nestvůry to jen podnítilo k další akci a vyvinuly ještě sofistikovanější strategie. Podezřívám je, že mají kontakty ve vysoké politice, protože z obchodů najednou zmizely nejúčinnější lepicí pásky, s nimiž jedinými jsem měla jakous takous naději, že se jich někdy zbavím. Nahradily je vyčpělé pytlíčky s levandulí a cedrová kolečka, která nefungují ani jako placebo na moji hysterickou mysl.

Z posledních sil jsem se vzepjala k odvetě, vědoma si toho, že když rezignuju, nespokojí se se svetry, ale podmaní si můj dvacet pět metrů čtverečních velký svět úplně. Jelikož jsem se jich nechtěla dotýkat holýma rukama, po celém prostoru jsem rozmístila útržky toaletního papíru. Kdykoli jsem zmerčila odporná nestvůří těla (vzhledem k jejich velikosti by se spíš hodilo napsat „tělíčka“, ale v souvislosti s nimi odmítám používat zdrobněliny), tím toaletákem jsem je zamáčkla a spláchla v záchodě.

Na lovu jsem byla takřka neustále. I při obvyklých každodenních úkonech jsem se neustále ostražitě rozhlížela kolem sebe, jestli nepřítel není poblíž. Většinou byl.

A tady se pomalu dostáváme k zatím nejzávažnějšímu střetu, v němž jsem přišla k velké újmě na zdraví. S jejími následky se potýkám dodnes.

Varování:

Pokud jste četli předchozí část s děsem v očích, důrazně vám doporučuju dále nepokračovat.

Když jsem toho dne dorazila domů, bylo asi devět večer. Než jsem shodila bundu, oběhla jsem všechna obvyklá místa a pobila, co se dalo. Pak jsem si uvařila hrnek čaje s tím, že si ho v klidu vypiju v křesle a půjdu do sprchy. Ušák byl trochu nakřivo, takže jsem ho před usednutím chtěla narovnat. Periferně jsem ale zahlédla, že v rohu za ním je pavučina. Už jsem dost zkušená bojovnice na to, abych poznala, že jako pavučina se to jen tváří, ve skutečnosti se jedná o zárodky nových vlnochtivých nočních můr. Vzít toaleták a smáznout je mi zabralo pár vteřin. Jak jsem se ale natáhla za křeslo, všimla jsem si, že se tam schovávají tři dospělí jedinci, pravděpodobně strážci nové nestvůří populace, kteří teď, když neměli co chránit, začali být mnohem agresivnější.

Tušíc hrozbu, vyzbrojila jsem se toaletákem a vylezla na křeslo. Jednoho asi nezkušeného nováčka jsem zpacifikovala rychle. Druhý mi sice chvíli unikal, ale já jsem jeho zákeřné úskoky předvídala, takže jsem i jej nakonec skolila.

Povzbuzena svými úspěchy, vrhla jsem se na třetího. Jenže jsem netušila, s kým mám tu čest. Mé výpady ignoroval a já se nakonec dostala do zcela nevýhodné pozice na zem před ušákem. Abych ho dostala, potřebovala jsem se vmáchnout do škvíry mezi křeslem a zdí. Jenže on už zase třepotal křídly, takže jsem musela jednat rychle. Vrazila jsem tudíž do té díry hlavu a...

Když se snažíte nacpat do díry, která je menší než vaše hlava, něco je špatně. A to nejen s vaší schopností odhadovat velikosti otvorů. Může se vám – podobně jako mně – totiž stát, že se jedno z vašich drahocenných uší dostane po kontaktu se stěnou do velice nepřírozené polohy.

V ten moment jsem to nicméně nevnímala a srdnatě se vrhla na agresora. Jeden přesný úder levačkou a zbyla z něj jen šmouha na zdi.

Vyčerpaně, ale vítězně jsem vytrhla hlavu ven a jala se sčítat škody. Ucho dopadlo hůř, než jsem si původně myslela, a s klesajícím adrenalinem mě začalo pekelně bolet. Bylo totiž zlomené. Jo, přesně – jau.

Asi vás doteď ani ve snu nenapadlo, že se ucho dá zlomit, co? Hm, tak to mě taky ne. Vážně přemýšlím, jestli nenastal čas nechat si vyrobit chrániče.

Viděla bych to na dva na uši + preventivně jeden na nos. I když možná by bylo lepší investovat rovnou do skafandru.

Ráda bych vám na závěr řekla, že se mi nestvůry po nějaké době podařilo udolat. Bohužel ne. Dokonce se rozpínají stále víc. Ale mě nedostanou. Ani riziko dalších podobně závažných zlomenin mě neodradí. Budu bojovat do konce svých sil a bez kompromisů.

S nestvůrami se prostě žít nedá.

Anežka je knihovnicí a učitelkou češtiny ve škole pro neslyšící, pracuje v Asociaci rodičů a přátel dětí nevidomých a slabozrakých, šije oblečení pod značkou *n.Ane* a snaží se dokončit doktorské studium, kde se věnuje tomu, jak děti vyprávějí příběhy. Jo a taky hraje na housle v orchestru, ráda vyšívá a píše. Před třemi lety jí vyšla knížka [Můžu se vás dotknout přes plot?](#)

Děkujeme, že jste si s námi užili dvaplusjedničkové povídky!

E-sborník je zdarma ke stažení tady: <https://sperkarka-textu.cz/e-sbornik-dvaplusjedna>.
Pomocí tohoto odkazu neváhejte povídky šířit do světa.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Martina Heš & Canva.com
Korektury: Martina Heš, Marcela Lukáčová

Copyright © Natali Vrzáková, Katka Volková, Jami Fraňková, Míša Kotlanová, Kamila Šimková, Jiří Klaban, Anna Ďarmati, Anežka Náhlíková, Hana Moualla, Jana Holanová, Helena Jakubčíková, Eva Rybáková, Martina Heš, 2025. Všechna práva vyhrazena.

